

Europa 2020 moet ons sociaal model vrijwaren (25.3.10)

Vanochtend nam een syndicale delegatie, bestaande uit het Europees Vakverbond en de vakbondsleiders van de huidige Troïka, deel aan de Tripartite Sociale Top. Naast John Monks voerde ook ACV-voorzitter Luc Cortebeek het woord over Europa 2020, een set van doelstellingen rond innovatie, werkgelegenheid, onderwijs, klimaat en armoede. I.v.m. werkgelegenheid betreurde hij het ontbreken van een strategie om meer en betere jobs te creëren. I.v.m. het terugdringen van de armoede wees hij er op dat ons sociaal model meer moet doen dan enkel de armoede bestrijden. Aldus een persbericht van het ACV.

Op de Europese top, de eerste formele Raad onder voorzitterschap van Herman Van Rompuy ligt meteen een zwaar agendapunt op tafel: Europa 2020, de opvolger van de Lissabonstrategie. Die werd 10 jaar geleden boven de doopvont gehouden met een reeks van economische, sociale en ecologische doelstellingen, te realiseren tegen 2010. Nu krijgt ze een vervolg, waarschijnlijk met een beperkte set van doelstellingen rond innovatie, werkgelegenheid, onderwijs, klimaat en armoede. Dat lijkt aantrekkelijk, maar het houdt ook gevaren in.

Bijvoorbeeld het Europese voorstel om het aandeel werkenden bij de 20 tot 64-jarigen op te trekken naar 75 %. Je zou dit moeten toejuichen. Tenminste als er een adequate strategie aan is gekoppeld om meer en betere jobs te creëren, met voldoende kansen voor risicogroepen op de arbeidsmarkt. Maar dat ontbreekt. Zodat alleen een strengere activering van de niet-actieven overblijft, niet enkel meer werklozen, maar ook zieken en invaliden. Alsof je daarmee extra banen creëert. En alsof dat volstaat om ouderen langer aan het werk te houden.

Of neem het voorstel om het aantal mensen met risico op armoede in Europa terug te dringen met een kwart. Eindelijk, moet je zeggen. Maar waar blijven dan de andere sociale doelstellingen? Ons sociaal model moet meer doen dan enkel de armoede bestrijden. Sociale zekerheid moet zowel mensen uit de armoede houden als een zeker koopkrachtbehoud voorzien voor de modale werknemer. Wij willen meer dan soepbedeling! Zoals het in het Engels treffend heet: “systems for the poor become poor systems”. Letterlijk vertaald: stelsels voor de armen alleen worden ten langen leste povere stelsels. In deze val mag Europa niet trappen. Enerzijds wil men landen dwingen alles in te zetten op groei, werkgelegenheid en klimaat, maar verder zouden ze alleen nog aan armoedebestrijding moeten doen. Dit dreigt dit ten koste te gaan van de andere onderdelen van sociale bescherming en sociale zekerheid. Heel ons stelsel dreigt te worden gedegradeerd tot sociale bijstand. Dat mag dan de keuze zijn van wie de blauwe loper wil uitrollen voor de commerciële verzekeringen en diensten. Het is niet onze keuze. Ik ben blij dat de Belgische overheid dit ook zo ziet. Hopelijk kan ze ook de andere Lidstaten hiervan overtuigen.

.